

הפורתח בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu
דרשו ד' ועוזו
קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

יום חמישי ח' תמוז תשפ"ב | דף היומי בבלי: יבמות קכב | דף הכולל: כתובות מט.
דף היומי בהלכה: מסעיף ל"ח עד אמצע סעיף ל"ט "עשאם מרובעות".
מוסר: שמירת הלשון - פרק ד' 'כמה גדול' עד פרק ד' 'וגורמת'.
קנין חכמה הלימוד השבועי: שער הבטחון פרק ז' עד סוף שער הבטחון

להצטרפות לקבלת הפותח בכל יום במייל: dirshu@dirshu.co.il

יומא טבא לרבנן: הדרן עלך מסכת יבמות | המוני לומדי הדף היומי מתחילים מחר מסכת כתובות | הווידוי של הסופר היידישיסטי שנקלע לשיעורו של הגר"א קוטלר בלייקווד | רבינו החיד"א: "מי שלמד מסכת כתובות בעומקה קנין גדול קנה" | 2439

הנהלת 'דרשו' העולמית מברכת את רבבות אלפי לומדי 'הדף היומי' לרגל סיום לימוד מסכת יבמות

הסיפור היומי

"כאשר סגרת שמה את הגמרא, הייתי בטוח שהעתיד שייך לי ולחברי המשכילים. היום ראיתי שהעתיד הוא של בחורי הישיבה הצעירים שלומדים יבמות'..."

"אותו ראש ישיבה, אותו שיעור, באותו ניגון כמו פעם ללא שינוי!": הסופר היידישיסטי שנקלע לשיעורו של מרן הגר"א קוטלר זצ"ל בלייקווד, 30 שנה לאחר שעזב את הישיבה בקלצק

ולא פוליטיקה, לא חדשות ועיתונים, לא ספורט ולא זלילה, לא ביזנס ולא קריירה, אלא הם יושבים רכונים ומתנועעים על גבי הגמרא עתיקת היומין ומפיותיהם בוקע ממש אותו ניגון עצמו שזכור להם מן הבית הישן, 'תנו רבנן'...

בצהרי יום שבת קודש, כשרבינו מרן הגאון רבי אהרן קוטלר זצ"ל הגיד בהיכל הישיבה את שיעורו השבועי, נכנסו שוב אחדים מהם ונכחו ברוב שעת השיעור. ארשת פניהם העידה בשעת מעשה על התרגשות ולחץ נפשי. אולם ברגע שהבחינו כי השיעור מתקרב לסיומו, עקרו לפתע את רגליהם ויצאו.

שנה אחת בחרו חברי ההסתדרות החילונית 'פועלי ציון', הסניף האמריקאי, לערוך את ועידתם השנתית בלייקווד, שהיתה ידועה כעיר קייט ונופש, במלון המפואר 'וויליאמס' שעמד לא הרחק מבנין הישיבה.

חלק מצירי הועידה יוצאי מזרח אירופה נמשכו ובאו במשך ימי שהותם אל הישיבה כדי לראות את הפלא הגדול, שבחורים צעירים ילידי אמריקה יושבים ולומדים תורה. הם פשוט לא האמינו למראה עיניהם ולמשמע אזניהם - הנה לפנייהם בני נוער 'יאנקים', אשר העולם החיצוני אינו מענין אותם כלל, לא מדע

מסכת יבמות ואותן סברות בענין 'זיקה' כמו שלמדו בקלצק בפולין לפני החורבן. פלאי פלאים ממשו!"

וכך גם כתב לימים ר' מרדכי פרידמן ב'דאס אידישע ווארט' ניויורק גליון 307: "זכור לי מאמר בעתון אידי שכתב סופר חילוני אשר למד בנעוריו בישיבה בפולין, בו סיפר כי ועידה של סופרים אידישאים נערכה באחד מבתי המלון בלייקווד, והוא כתלמיד לשעבר בקלצק סר לבקר בישיבה, ומה מאד הופתע לראות, בעת שבועידה שלו לא היה בנוכחים אף אחד פחות מגיל 60, הרי הישיבה מלאה צעירים ילידי אמריקה שהקיפו בעשרותיהם את רבינו אחרי השיעור והתפלפלו עמו בסוגיא ממסכת יבמות, אותה מסכת שהשאייר אחריו בקלצק. 'כאשר סגרתי שמה את הגמרא', כתב, 'הייתי בטוח שהעתיד שייך לי ולחברי המשכילים. היום ראיתי שהעתיד הוא של בחורי הישיבה הצעירים שלומדים מסכת יבמות...'".

(הרב אהרן סורסקי, 'אש התורה')

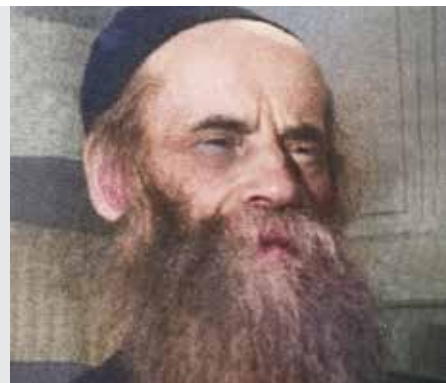
ויהי ברגע שהשלים דבריו, תפס רבינו ביד בנו רבי שניאור שעמד לידו ושאל: היכן הוא פלוני שנכנס מקודם באמצע השיעור, והרי למד אצלנו בקלצק לפני שלושים שנה? יצא רבי שניאור אל הרחוב וחיפש אחריו, אם כי לא ידע איך לזהותו, אך חיפושיו לא הועילו.

אפס, כעבור חדשים אחדים התפרסם מאמר בעתונם של פועלי ציון היידישיסטים ובו סיפר הכותב כי למד בקלצק לפני עשרות שנים, וכעת נודמן לבית מדרש גבוה בלייקווד והופתע לשמוע מפי אותו ראש ישיבה אותו שיעור באותו ניגון כמו פעם ללא שינוי! "מי פילל", כתב, "שבאמריקה של המאה העשרים יצליחו לשמר אותה מסורת עתיקה כמות שהיא, בעוד אנחנו, 'פועלי ציון', לא רואים פה שום סיכוי להמשך דרכנו".

בהוסיפו: "אנחנו היידישיסטים באמריקה בזבזנו כבר מאות אלפי דולרים על מנת לשמר את היידיש ולא הצלחנו. אף ילד מן החוג שלנו לא למד לדבר יידיש, ואילו בלייקווד לומדים אותה

פרשת השבוע

"זבגמר מסכת יבמות יתחיל מיד מסכת כתובות על דרך זה, דהיינו, דף ב' ודף ג' ללמוד מהר, ובשום אופן לא ללמוד בעיכוב, ודף ד' ללמוד קצת בעיון; ואח"כ דף ה' ודף ו' ללמוד מהר, וחוזר חלילה..."

ההדרכה המיוחדת של הגאון בעל 'אבן האזל' זצ"ל כיצד לשלב עיון עם בקיאות בלימוד הש"ס

ה' שוב מהר וכו', באופן כשיגמור יבמות יהי' לו כבר שני שליש מהמסכתא קצת בעיון.

"נחזור למסכת כתובות, כשגמר מסכת כתובות כנ"ל יקח לו מיד מסכת נדרים וללמוד כמבואר לעיל שני הדפים הראשונים בלי עיכוב ודף השלישי קצת זמן בעיון, וכן הלאה, ומסכת כתובות לרגע יפסיק, ויסדר לו בעת למדו מסכת נדרים זמן למסכת יבמות, ולעבור עכשיו את הדף הראשון קצת בעיון, ומיד דף ג' וד' מהר, ודף ה' שוב קצת בעיון, על זה הדרך עד שיגמור מסכת יבמות, ועתה יהיה בידו כל מסכת יבמות קצת בעיון.

"נחזור לכתובות, שמסכת כתובות, בעת גמרו נדרים ויקח מסכת נזיר על דרך הנ"ל, ילמוד כתובות על דרך יבמות בפעם השנייה, דהיינו דף ב' מהר ודף ג' קצת בעיון וכו', ואחר זה בפעם השלישית אז ילמוד את הדף הראשון מכתובות קצת בעיון ושוב שני דפים מהר כנ"ל, עד שיהיה לו כל המסכת בידו קצת בעיון. וכן יעשה עם נדרים שלש פעמים וכן עם נזיר, וכן על זה הדרך ילמוד את כל הש"ס כולו בעקשנות מלאה ובשקידה עצומה ללא הרף.

"וסיים שזוהי הצעד הראשון לעבור על הש"ס, וזוהי כמובן מלבד הסדר עיון שלפני הצהרים, אלא הכוונה על סדר שני ושלישי.

בספר 'תורת זאב' - פנינים ואגרות, מהגאון רבי זאב צ'צ'יק זצ"ל מביא דברים ששמע מאביו, רבי אברהם חיים צ'צ'יק זצ"ל, תלמידו של בעל 'אבן האזל' זצ"ל, על אופן לימוד הש"ס בדרך של בקיאות משולבת בעיון. וזו לשונו שם:

"בהיות ואבא ז"ל [=רבי אברהם חיים צ'צ'יק זצ"ל] היה חוזר הרבה פעמים על דברי מרן ראש הישיבה ה'אבן האזל' זצוק"ל הללו, לכן אמרתי אעלם על הכתב כפי איך שאבא ז"ל הסבירם.

"והוא ר' איסר זלמן זכרונו לברכה היה אומר תמיד: זיך נישט קוועטשען - לא להתעכב. לדוגמא, להתחיל מסכת יבמות דף ב' ודף ג', בדוקא שני דפים הראשונים, ללמוד מהר. דף ד' ללמוד קצת בעיון, ומיד דף ה' ודף ו' ללמוד מהר; ושוב דף ז' ללמוד קצת בעיון, ותיכף ומיד דף ח' ודף ט' ללמוד מהר, ודף י' שוב ללמוד קצת בעיון, וכן חוזר חלילה עד שיגמרו מסכת יבמות.

"ובגמר מסכת יבמות יתחיל מיד מסכת כתובות על דרך זה, דהיינו דף ב' ודף ג' ללמוד מהר, ובשום אופן את השני דפים הראשונים לא ללמוד בעיכוב, ודף ד' ללמוד קצת בעיון; דף ה' ודף ו' מהר, וחוזר חלילה.

"ובלמדו מסכת כתובות על זה הדרך, יסדר לו זמן במשך היום שיתחיל שוב בחזרה על מסכת יבמות בדרך זה: דף הראשון דף ב' ילמוד מהר כנ"ל, ודף ג' ללמוד קצת בעיון, ודף ד' ודף

כל הש"ס כולו. יזכנו השי"ת להיות מלומדי תורתו הקדושה, כמשאלת מלכנו - 'אחת שאלתי וכו' שבת בבית השם כל ימי חי'י אמנ'.

"עד כאן היה אומר וחוזר אבא ז"ל הרבה פעמים ממרן ראש הישיבה רבנו ה'אבן האזל' זצוקל"ה זיע"א, והעליתיו על הכתב כי אבא ז"ל היה מורה זאת ביסוד ודרך לעבור על

על דא ועל הא

"כתובות כולל כל התלמוד... ומי שלמד מסכת כתובות בעומקה קנין גדול קנה"

לקט מדברי גדולי הדורות על מסכת כתובות

שפיר ראוי לפתוח פרק הח' שלה ב'אף' ולכנות פרק זה ג"כ בשם 'אף ע"פ', כיון שהוא מכוון לנגד המדה של ארך אפים, עיי"ש (חושבי מחשבות).

כתובות - ש"ס קטן

מסכת כתובות נקראת ש"ס קטן... ויש לרמוז: 'כתובות' עם האותיות בגימטריא קרויה 'ש"ס קטן' (הרב צבי הכהן, קובץ אור תורה שבט תשע"א).

כוללת כל המסכתות

ובדרך אגב אזכיר כאן מה ששמעתי, דכידוע מסכת כתובות נקראת ש"ס קטן כי מכילה היא את עניני כל מסכתות הש"ס, ודייק הגר"ח קנייבסקי (שליט"א) [זצ"ל] למצוא במס' כתובות את כל עניני הש"ס, ומתחילה מצא את כל עניני המסכתות מלבד מס' ביכורים, וסיפר שאח"כ מצא רמז גם למסכת זו במאמר הגמ' הנ"ל (כתובות קה) כל המביא כאילו הקריב ביכורים (פני מלך, עמ' קסו).

מסכת כתובות כולל כל התלמוד

בעולם הישיבות מסכת כתובות נקרא ש"ס קטן בגלל הדברים הרבים הנמצאים בתוכו, וכ"כ הברכי יוסף בהלכות תלמוד תורה (יו"ד רמו) וז"ל: לימוד מסכת ברכות ענין גדול, מסכת שבת ענין מפואר, כתובות כולל כל התלמוד: חולין, עכו"ם, נדה, כלל גדול, וכמעט שאין סוגיא בדיני ממונות ואישות שאינו תלוי במסכת כתובות, בין בעניני ברי ושמא בין בעניני מיגו בין בעניני קיום שטרות בין בעניני רוב חזקה וס"ס, ומי שלמד מסכת כתובות בעומקה קנין גדול קנה" (הקדמה לקובץ בית יצחק)

כנגד י"ג מידות של רחמים

בספר פנינים יקרים הביא בשם הגה"ק ר' שמעלקא זצוק"ל, דהא שפרק ה' דכתובות מתחיל ב'אף' ונקרא בשם 'אף על פי' הגם שאין ראוי לפתוח ב'אף' - הוא מצד שהתורה נדרשת ב"ג מדות שהמה מכוונים לתליסר מכילין דרחמין, וכיון שמש' כתובות קראו הקדומים 'ש"ס קטן' ונמצא בה י"ג פרקים כנגד הי"ג מדות,

פרשת השבוע

"באותו יום הגיעה המכשפה לביקור נוסף. היא החלה כמו תמיד לצעוד לתוך החדר שלי, אך לפתע נעצרה נדהמת והחלה לגעור בי: 'מה עשית פה!? יש לך פה משהו שמפריע לי מאוד!!'"

זה מה שקרה כשמערכת ההגנה היהודית נכנסה לפעולה - סיפורה המדהים של 'סבתא סוניה'

מרן הגרש"ז אויערבאך זצוק"ל ביחס לסיפוריה. "אין לנו ברירה", התבטא, "אנו חייבים להאמין לסיפורים, שכן ליהודים ברוסיה עושה הקב"ה דברים שהם למעלה מן הטבע על מנת להחזיר אותם אלינו".

כיהודה ועוד לקרא הצטרף לדבריו אחד מגדולי חוקרי הנפש שיחי', אשר שוחח עמה ארוכות, עמד על טיבה והסיק שלא

אָפּס קָצהו תְּרָאָה (במדבר כג יג)

כד הוינא טליא, ביקרה בסוכת הורי קשישה שעלתה מגולת רוסיה, וכינוייה משום מה - "סבתא סוניה". שם משפחתה היה כץ. בפיה היו סיפורים מדהימים שהתרחשו עימה ברוסיה, חלקם מפחידים, בוודאי ילדים...

כעבור שנים קיבלתי חיזוק לדבריה מהתבטאות נדירה של

בפתח החדר נדהמת והחלה לגעור בי: 'מה עשית פה?! יש לך פה משהו שמפריע לי מאוד!!'."

המכשפה גערה וגערה, וסבתא סוניה נוכחה לדעת שמערכת ההגנה היהודית העתיקה עובדת נפלא גם כעבור אלפי שנות ייצור...

וזה לשון ספר 'סידורו של שבת': השם ש-ד-י הוא הפועל בקרב הארץ להיות כל סטרא אחרא ואחיות החיצונים נבדלין ונפרשיין ומסתלקין ובורחין מפתח ביתנו, וזר לא יקרב באהלנו, כמ"ש בכוונות האריז"ל במצוות המזוזה, שנוטריקון שם הזה הוא 'שומר דלתות ישראל'."

בלעם רוצה לפגוע בעם ישראל באמצעות כשפיו. בלק מעלה אותו ל'במות בעל', משם מבחין בלעם בקצה העם (כב מא). שואל ה'אור החיים' הק', הלוא הגמרא בתענית ט' אומרת שהעננים היו מכסים על ישראל ולא היו נראים לעין? עונה ה'אור החיים', שבלעם הצליח להציץ לישראל באמצעות כשפים שהיו עושים בציפור הידוע, והוא היה מגלה אותם, ויש כח במכשפות לעשות כן וכו', והם גילו המכוסה בענן. אמנם למרות כוח הכישוף לא הצליח בלעם לגלות אלא את 'קצה העם', אך לא את הצדיקים וגדוליהם. דבריו מזכירים את התבטאותו של מרן הגאון רבי שלמה זלמן זצוק"ל, שיהודים ברוסיה זכו לגילויים מיוחדים. היינו, שגם אם בבית רגיל לא ניכר כוח המזוזה באופן חושי, הרי שלאותה אשה ברוסיה השפיע הכח בגילוי ובחוש, עד שגם כישוף לא יכול היה לפרוץ זאת, ממש כשם שענני הכבוד הגנו על עם ישראל מפני כישופו של בלעם.

(הרב רפאל ברלזון, יתד נאמן בלק תשע"ב)

מדובר באישיות בעלת נטייה לדמיון וכדו' הנה אחד מסיפוריה. ייתכן שאיני מדייק בפרטים שונים, אך עיקרי הסיפור והפחד שניבט בעיניה כאשר סיפרה ותיארה, זכורים לי כאילו זה התרחש הרגע.

במקום מגוריה התגוררו כמה משפחות יחדיו, כאשר לכל משפחה חדרים נפרדים אך המטבח והשירותים משותפים. במרוצת הזמן החלה אחת השכנות - גויה שעסקה בכישופים וכוחות הטומאה - לרדוף את חייה. הייתה מפחידה אותה וגורמת לה צער רב.

פעם אחת, סיפרה סבתא סוניה, היא שמעה רעש מהחלון. היא הפנתה את ראשה לכיוון והבחינה בראש חתול... עוד לפני שהבינה כיצד מסוגל חתול לעמוד כך מול הזכוכית, התהפכה דמות החתול לפרצופה של אותה שכנה מרושעת!... מבוהלת כולה טמנה את ראשה בכרית.

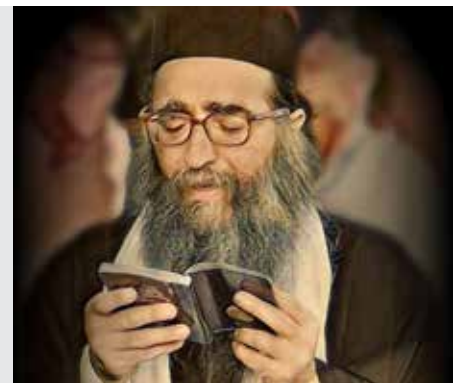
השכנה המרושעת המשיכה ברדיפת היהודיה, וזו לא ידעה כיצד לפתור את הבעיה. מדי פעם היתה השכנה משימה את עצמה כידידתה הטובה ביותר, נכנסת לבקר אותה, והיא אין בידה להושיע. היהדות ברוסיה היתה רדופה עד צוואר ולא היה לה עם מי להתיעץ.

אמנם באחד הימים סיפר לה יהודי, שיש ליהודים מערכת הגנה שנקראת 'מזוזה'. עליה לפנות בסתר לפלוני אלמוני שיודע לכתוב מזוזות. היא פנתה במהירות לסופר הסת"ם האלמוני ורכשה מזוזה מהודרת. כל מחיר היה שווה לה לשלם על 'מערכת ההגנה' הזו.

בשלב זה הרימה סבתא סוניה את קולה ודיברה במהירות: "באותו יום הגיעה המכשפה לביקור נוסף. היא חייכה והחלה כמו תמיד לצעוד לתוך החדר שלי. אך בשונה מכל פעם, היא נעצרה

סגולות וישועות

זממו אל תפק: הכוח המיוחד של קריאת פרשת בלק להפך את עצתם ומזימתם של חורשי רעה

מתוך שיעורו של האדמו"ר רבי יאשיהו פינמו שליט"א

עם ישראל כמו תיירים, עומדים ומסתכלים על עם ישראל שיצאו ממצרים, הולכים ממקום אחד למקום שני ומקריבים קרבנות. עם ישראל לא ידע מה קורה שמה. בלק ובלעם ניסו לקלל ולהביא חרבן והרס גדול ביותר, כליה על עם ישראל, אבל הקב"ה הציל את עם ישראל בלי שידענו, בלי שהתפללנו וביקשנו שום רחמים והצלה. הקב"ה הציל אותנו מהתכניות של בלק ושל בלעם.

אדם שקורא פרשה זו זוכה, שאם יש אנשים שמתכננים וחושבים לעשות לו דבר רע, כח הקריאה של פרשת בלק מבטל

רבותינו הקדושים אומרים שבפרשת בלק טמון כח מיוחד, שאם אדם מתכוון לעשות רע לחבר שלו או אנשים שחושבים לעשות רע למישהו, ואדם קורא את פרשת בלק, אז כל התכנונים וכל המזמות שזממו לעשות לאדם הזה, ואפלו שלא יודע מה הם מתכננים לעשות לו וזוממים לו, בכח קריאת פרשת בלק הקב"ה מבטל אותן.

כי כך היה גם עם עם ישראל. בני ישראל לא ידעו מה בלק ובלעם מתכננים לעשות לעם ישראל. בלק ובלעם עמדו ליד מחנה

ולהקפיד בזה הקפדה גדולה, מי יודע איפה יושב אדם בסוף העולם וזומם רע על האדם, מתכנן לפגוע בפרנסה של האדם, בחירות של האדם בטוב שלו או במשפחה שלו. ע"י קריאת פרשת בלק האדם מסיר את כל התכניות והדברים הרעים שזוממים וחושבים לעשות לו וכך הכל מופר ויורד ואפילו מבלי שאדם יודע אלו נסים קרו לו או איזה דברים רעים רצו לעשות לו והקדוש ברוך הוא הושיע אותו.

את זה, את כל התכניות את כל העצות המחשבות והדברים הרעים, הכל יורד, לא שריר ולא קיים. אין מציאות שיפגעו באדם בכח של פרשת בלק.

ככל שיותר מעמיקים ומבינים יותר עומק של פרשה זו, זוכים לסיעתא דשמיא, שאם חושבים על אדם דברים רעים, לא יעלה בכוחם של אנשים להזיק לאדם שום צער ושום נזק. לכן האדם יקבע פעם בשבוע ללמוד פרשת בלק בכל כוחו

יומא דהילולא

לפתע פנה הרבי ושאל את המלשין: "האם תרצה לרכוש זכיון לאספקת תבואה לצבא?" עיניו של החסיד בעל הזכיון חשכו. הוא הבין מיד כי רבו רוצה שה'זכיון' ימסר למלשין - ומה יהיה על פרנסתו?

ליומא דהילולא של הרה"ק רבי מאיר מדזיקוב זי"ע בעל 'אמרי נעים'

עיניו, הוא הבין מיד כי רבו רוצה שה'זכיון' ימסר לידי המלשין, וממה הוא יתפרנס?

המלשין השיב מיד שהוא מוכן לרכוש, וזקה"ק האמרי נועם זי"ע פנה מיד לאחור אל בעל הזכיון ואמר לו: הוא המלשין מוכן לרכוש ממך את הזכיון, מכור לו אותו עוד היום.

החסיד, ברגע הראשון נדמה היה לו כי עולמו חרב עליו. ללכת למכור את הזכיון? הלא הוא מכניס לו רווחים עצומים. ואולם, כפי שהיה אאמו"ר (בעל "אמרי חיים") זי"ע מתבטא, אצל חסידים שבדורות עברו, כל מילה שיצאה מפי רבם היה זאת בעיניהם כתורת משה, והחסיד עשה כמצוות רבו ומכר את הזכיון למלשין תמורת סכום סביר.

הימים ההם היו ימי מלחמה, הצבא היה זקוק לכמויות גדולות של תבואה, והמלשין רכש - למטרה זו - קרונות רבים מלאי תבואה. אך לפתע, כעבור תקופה קצרה המלחמה הסתיימה ובעל הזכיון (המלשין) קיבל הודעה מהצבא כי אין הם זקוקים יותר לתבואה, והזכיון בטל ומבוטל.

ומה היתה התוצאה? החסיד בעל הזכיון לשעבר לא הפסיד מאומה, ואדרבה עוד הרויח כסף רב תמורת מכירת הזכיון, והמלשין קיבל אף הוא את חלקו וזכה בעונש הגון.

(טוב עין הוא יבורך, יישר כח לידידנו מזכה הרבים בספריו הנפלאים, הגאון רבי אהרן פרלוב שליט"א ששלח לנו את הדברים מתוך ספריו "זכרונם לברכה").

(גיליון 'מתיקות הדף היומי')

הרה"ק רבי מאיר מדזיקוב זי"ע נולד בשנת תקע"ט לאביו הרה"ק רבי אליעזר מדזיקוב זי"ע. בצעירותו זכה להתחנך על ברכי זקנו הרה"ק רבי נפתלי צבי מראפשיץ, וכן דלה ממימיהם של דודו הרה"ק ר' אשר ישעיה מראפשיץ והרה"ק רבי צבי הירש מרימנוב זי"ע. זקנו כינהו כבר בילדותו "הגאון שלי". שמו יצא לתהילה, וגדולי תורה הריצו אליו שאלות בהלכה, חלקם הודפסו בשו"ת "אמרי נועם".

בשולחנו הטהור של כ"ק מרן אדמו"ר ה"ישועות משה" מויז'ניץ זי"ע, ביומא דהילולא קדישא ח' תמוז תשע"ג, סיפר הרבי: בצל זקני הקדוש ה"אמרי נועם" זי"ע הסתופף אברך אחד אשר התפרנס מאספקת תבואה לצבא. היה לו "זכיון" אצל אנשי הצבא, שכל התבואה הנצרכת להם תירכש אצלו. יום אחד נסע ה"אמרי נועם" זי"ע להתארח באחת העיירות וחסיד זה נסע עמו. בהגיעם אל היעד, התאכסן שם זקני הקדוש האמ"נ זי"ע בביתו של אחד החסידים, אשר ערך מיד סעודה גדולה לכבוד הרבי, כשאברך זה (בעל ה"זכיון") עומד מאחורי הכסא הקדוש של רבו. באמצע הסעודה נכנס פנימה יהודי, אשר היה מלשין והכאיב הרבה ליהודים. בתום הסעודה פנה זקה"ק האמרי נועם זי"ע אל המלשין ושאלו: מהי פרנסתך? המלשין התחמק מלומר מהי פרנסתו (וכי יאמר לרבי שהוא מתפרנס ממלשינות?).

לפתע פנה זקה"ק זי"ע אל המלשין ושאלו: האם אתה רוצה לרכוש "זכיון" לאספקת תבואה לצבא?

מששמע החסיד בעל ה"זכיון" את שאלת זקה"ק זי"ע חשכו

רוצים לקבל את 'לקראת שבת' מדי שבוע ישירות למייל?
שלח מייל ל- dirshu@dirshu.co.il

"ראה זה פלא: כשלמדתי עם אבי זצ"ל את ההלכות האלו, הוא צוה עלי לשנן ולזכור את דברי הרמ"א, באומרו: 'הרי אולי תגיע אליך שאלה כזאת וכזאת...' - ותיאר ממש את השאלה שבאה לפנינו עכשיו!"

ליומא דהילולא של הגאון רבי חיים מרדכי יעקב גוטליב זצ"ל אבד"ק מיישקולץ בעל 'יגל יעקב' - ח' תמוז תרצ"ו

כשמע זאת הרבי מקלויזנבורג, היה ברור לו שיש תחת ידו של ה'יגל יהודה' ספר שו"ע, פנה אליו ואמר לו: "הרי יש ברשותכם שו"ע יו"ד, אנא תנו לי את הספר כדי לעיין בו". השיבו ה'יגל יהודה' בקצרה: אין לי ספר שו"ע, ומה שפסקתי אין זה אלא מזיכרוני, מעת למדי הלכות אלו".

והוסיף וסיפר: "וראה זה פלא, כי בעת למדי הלכות אלו עם אבי זצ"ל (ה'יגל יעקב'), צוה עלי לשנן את דברי הרמ"א האלו, והוסיף לי: 'ס'וועט דיר נאך צוניץ קומען' [-זה עוד יבוא לך לשימוש], כי הרי אפשר שתימצא אצלך שאלה כזאת וכזאת... והיתה זו ממש השאלה שבאה לפנינו עכשיו! ולכן כשמעתי את השאלה, נזכרתי בדברי הרמ"א וכך יכולתי לפסוק".

(ע"פ הקדמת הספר 'יגל יעקב' - תולדות המחבר, עמ' סה, הובא בגיליון 'שבת בשבתו' שע"י מחזיקי הדת באנטוורפן)

אציין דבר מעניין שהייתי עד ראייה לו: בנו של ה'יגל יעקב' זצ"ל, רבינו ה'יגל יהודה', שהה אחר המלחמה במחנה פעלדאפינג ביחד עם הרבי מקלויזנבורג זצ"ל. היה שם בית תבשיל כשר לתושבי המחנה, והנה בליל סוכות הראשון בסוף התפילה, בא בבהלה ר' יחזקאל סאמעט - שהיה הממונה על בית התבשיל - ואומר לרבי מקלויזנבורג כי חתיכה שלא היתה מנוקרת מחלב או מגיד הנשה, נפלה לתוך הקדירה הגדולה, כשהיא כבר עומדת מוכנה למאכל לכל יושבי המחנה.

השיב לו הרבי כי אין לו כאן ספרים ואינו יכול לענות, ושלח את השאלה לרבינו ה'יגל יהודה'. נכנס ה'יגל יהודה' לבית התבשיל, והשיב על אתר את התשובה הנכונה, שהמאכל מותר, באמרו: "זה רמ"א מפורש בסימן צ"א ביו"ד" - וחזר בע"פ את לשון השו"ע.

על הא ועל דא

אם אתם מסתובבים לידו יותר מדי, לא ירחק היום שתמצאו את עצמכם בתוך אחת הכתבות שלו בטשטוש פרטים מזהים... כמוזן שטשטש, אבל תיאר אותך בעסיסיות שכזו, שלא ימלט שכל החברים שלך קלטו בדיוק במי המדובר, ולא יועילו לך שום הכחשות...

לדמותו של 'הוגה דעות' מזדמן | מענדי ויזל

הכותבים לסוגיהם מגדירים את עצמם בעיקרון בתור 'אמנים', הרי כתיבה זה גם סוג של אמנות, וככה יש להם עילה להתפנק. הם לא יכולים לכתוב ככה סתם ב'שליפה', צריך השראה, שכל הכוכבים יסתדרו בשמים במדוייק, ושהוא ישב לו במשרד רגוע ושקט בלילה בנקודת חצות לכל השיטות, עם כוס קפה כמו שרק הוא יודע להכין, ומזגן על 22 מעלות עם 2 מאווררים ב-fan, ורק אז כולי האי ואולי תנוח עליו הרוח ויתחילו לצאת (לא מהשרוול אלא ישירות מהמוח הקודח...) פנינים מדהימים העומדים ברומן של עולם ומחכים מששת ימי בראשית למי שיבוא לגלותם כי הגיעה העת שהעולם זקוק לזה...

ואחרי שהוא ממלא טור, הוא יושב לעצמו מחייך בנחת, קורא שוב ושוב, משפץ מילה פה ופסיק שם, והוא בטוח שזה הטקסט הכי יפה שמישהו כתב אי פעם... עד שמגיע לנקודת סיום שהוא

אין לי מה לכתוב.

- אז תכתוב את זה...

את מה?

- שאין לך מה לכתוב.

אתה צוחק עלי?

- ממש לא. זה מאד פשוט, אם אין לך מה לכתוב אז תכתוב

שאין לך מה לכתוב, והנה כבר כתבת משהו... גאוני, לא!?

ברוך השם שכך דרא וכיום אנו משופעים מכל כיוון בכותבי טורים, הוגי דעות, פובליציסטים, וכל שום וחניכא דאית ליה, אה, ואיך שכחנו את ההכי חשובים - הלא הם 'מעצבי דעת הקהל' למיניהם (גאון מי שהמציא את התואר הזה, מעצבי דעות...)

אבל בטורו הקבוע שבו הוא מחווה פרשנות חדה לציבור המעריצים הקבועים שבולעים בשקיקה כל מילה וגם שולחים פיידבק, הוא לא יוותר על השם הרגיל והסתמי שלו כמו יעקב שור או בנימין סופר, הרי זה השם שהוא הזיע כל כך עד שנהפך למותג על במגזר.

ויש כמובן את ה'מגירה'. הרי לא חשבתם שביום אחד הוא נהיה כזה סופר נערץ, קדמו לכך הררי טיוטות וכתבות שכתב והשקיע ובסוף הם נגנזו במגירה באבחת החלטה של עורך קשוח, או סתם בגלל שהרעיון היה מאד יפה אבל בלי התחלה וסוף ואמצע, ולפעמים זה סתם בשביל לעשות חימום למוח אז הכותב משרבט על דף את כל מה שעבר עליו באותו יום. זו שיטה מצויינת להתחיל להיכנס להשראה, ואגב, אז יוצאים פנינים מאד מעניינים אבל בלתי ניתנים לפרסום בשום אופן... וזה מה שנקרא בעגה המקצועית "לכתוב למגירה"... לא ממש מגירה פיזית עם מנעול, זה יותר בכיוון תיקייה במחשב בשם 'יענקי אישי' או משהו כזה, כי הרי חוץ מ... לא נותרו סופרים שבאמת כותבים עם דף ועט.

ולסיום האייטם, חובה שיהיה איזה מסר, איזו קריאה לפעולה, שורת מחץ, משהו... פטור בלא כלום אי אפשר... לדוגמא במקרה שלנו עכשיו (בוא לא נשכח שגם אני עכשיו מנסה למלאות טור) אני בוחר לסיים בקטע מתוך הספר הקדוש פלא יועץ של הגאון רבי אלעזר פאפו ז"ע שנותן נקודה מעניינת למחשבה. וכך הוא כותב בספרו הקדוש ערך 'דיבור':

"אי לזאת אמינא ביא, ביא, אוי לנו מיום הדין שכל כך גבר אויב יצר שיש לאדם לדבר ולשמע דברי חידושים, ומה יתרון לבעל הלשון מה יתן לו מה יסיף. ובוא וראה כמה גבר אויב עד שכאשר ישבו אחים יחדו ואין להם חידוש לדבר זה החילם לדבר הקור של היום טוב, החום של היום טוב, הגשם טוב, השלג טוב, וכדומה מהדברים הידועים לכל, לפי שיצרם מקשקש בקרבם וחרפה היא להם לישוב בשתיקה, וצריך להתחיל בדברים עד שימשכו הדברים מדבר לדבר ומענין לענין. ואפלו מי שאין לו יצר לדבר מבקש מה לדבר כדי שלא יאמרו לו למה אתה שותק, והוא סכלות כי יכול להפטיר עצמו ולומר אין לי מה לדבר ואין כל חדש" (עיין שם באריכות נפלאה).

הבנת?! אם אין מה להגיד פשוט תשתוק. לא חייב לקשקש על מזג האויר, ועוד יותר לא לכתוב על זה טור טרחני שלם. שתיקה יפה לחכמים.

סוגר את הקובץ ב-pdf ומרגיש שיצירת האומנות הגיעה לשיא השלימות ומכאן ואילך אוי לו ואבוי לו לעורך/מבקר/חכמולוג שיעז לגעת בקוצו של יו"ד מהיצירה שלו. זה כמו מלחין דגול ששומע איך מזייפים בקול את השיר שלו וכמעט שיוצא מדעתו, ולא יעזרו גם אטמי אוזניים כי הצמרמורות ממשיכות אצלו במוח לדקות ארוכות.

והתוצאה היא כמובן בבואה של הכותב בעצמו. אם הוא כתב על שלום בית תדע בבירור שזה מה שמעסיק אותו כרגע, ואם כתב על התחזקות בתורה כנראה שלאחרונה חל איזה רפיון קצת. שלא יהיה לך ספק בזה, אם אתה מסתובב יותר מדי ליד הכותב הלז לא ירחק היום שתמצא את עצמך בתוך אחת מהכתבות שלו בטשטוש פרטים מזהים... כמובן שטשטש, אבל תיאר אותך בכזו עסיסיות שלא ימלט שכל החברים שלך קלטו שזה בדיוק אתה ולא יועילו לך שום הכחשות. אז רק אל תגיד שלא הוזהרת מראש. וזו הסיבה כמובן שצריך לקרוא רק תכנים של כותב כשר וירא שמים שדולה ומשקה אך ורק מתורתנו הקדושה ולא חלילה מחכמות חיצוניות [רמז: כל הטורים שקראתם עד שהגעתם לטור זה ולא עד בכלל] כי הכתב הוא הנפש.

ועכשיו בשלב זה בדיוק בטורו של הכותב דנן מגיע המשפט המעצבן הזה: "והנה הצלחתי למלאות כבר חצי טור..." משמע הכותב מתוודה בפנינו הקוראים: "בעצם אין לי כח לכתוב ואין לי מה למכור והעיניים שלי נעצמות כבר מעייפות, אבל מה אעשה שאני חייב, הגרפיקאית כבר הכינה מסגרת ואני חייב למלאות בפנים 500 מילה, אין לי ברירה. ואם תשאל אותי, מה אני אשם שבגלל זה עלי לקרוא הגיגים משמימים מצוצים מהאצבע? א גוטע קשיא... זה החיים. תגיד 'גם זו לטובה' ותמשיך הלאה..."

ויש עוד עניין. הרי הכותב שלנו לא יקח סיכון מקצועי שבגלל לילה אחד שלא היה לו מצב רוח מרומם יצא לו שם של סופר בינוני. אז בשביל זה יש שם בדוי, אם תרצו 'שם חליפי'... בטור כזה, במקום את שמו המפורסם לתהילה הוא יכתוב - יוחנן קארפנפיש, או תנחום צויבל, וכן על זה הדרך... ככלל, כל כותב שמכבד את עצמו מחזיק ברשותו כמה פרופילים שבהם הוא משתמש לפי הצורך. בעלון הקהילתי שמופץ לציבור הקדוש בליל שבת, הוא כותב מאמר מערכת תורני מאת ר' יעקב זעקיל בלאמו"ר רב דקהילתינו שליט"א, להבדיל כמובן במקומון השכונתי שם הוא אמור למלאות כתבה מוזמנת על מצוקת התחבורה הציבורית וקליטת הטלפונים הסלולריים והקשר ביניהם, שם שמו כאמור משה זוכמיר.

077-2222-666 או *4992

קו השיעורים של 'דרשו' - לחייג, ללמוד, לדעת

יבמות דף קכב

דברי הגאון רבי מאיר שפירא מלובלין בסיום מסכת יבמות

הדרן עלך האשה בתרא וסליקא לה מסכת יבמות

איבדה את עצמאותה המדינית ומרכזה הרוחני. נגזרו עליה גזירות שלא יכולה היתה לעמוד בהן. גדולי האומה טכסו עצה, היאך להציל את האומה מאובדן רוחני. מה עשה רבי עקיבא? הוא הקהיל קהילות לומדי תורה ברבים, עד שהעמיד עשרים וארבעה אלף תלמידים. "בני מי העלך?!" שאלו רבן גמליאל. מהו הסוד באמצעותו הצלחת להעלות את הרמה הרוחנית של האומה? "דף של ספינה נזדמן לי" - דף גמרא, היה להצלת העם...

(מאורות הדף היומי)

בעת סיום מסכת יבמות בוורשא הגאון רבי מאיר שפירא מחולל ומייסד הדף היומי זצ"ל: בשלהי מסכת יבמות מספרת הגמרא, שרבן גמליאל ראה ספינה מיטרפת בים ועל סיפונה רבי עקיבא, והיה רבן גמליאל מצטער על אבדו. להפתעתו, ביבשה הופיע לפניו רבי עקיבא ודן עמו בענייני הלכה. "אמרתי לו: בני! מי העלך? אמר לי דף של ספינה נזדמן לי וכל גל וגל שבא עלי נענעתי לו ראשי". תקופה זו של רבן גמליאל ורבי עקיבא, ביאר רבי מאיר שפירא בדרך הדרוש, היתה אחת התקופות הקשות בחיי העם. היהדות

החפצים בחיים - חפץ חיים יומי

אחד ממקורבי החזו"א אמר לו על איזה רב בעיר שאינו מבין את עניני המקוה, ואמר החזו"א: "לשון הרע!" כשחזר והזכיר זאת בהמשך השיחה, חזר החזו"א ואמר: "כבר אמרתי שזה לשון הרע"

הצטרפו אלינו ללימוד היומי בספר חפץ חיים

התורה [ובדעת תורה שם אחר שהביא דבר המהרי"א סיים: ומזה תוכחה מגולה על זלזול הורים ומורים כיוצא בזה]. ומי ששואל על רב פלוני האם אפשר לסמוך על פסקי הוראותיו [ויודע הנשאל שרב זה אינו תלמיד חכם וירא שמים], דעת החזו"א (מעשה איש ח"ג עמוד רא) שמותר לומר זאת ואין בכך משום לשון הרע, וכמי ששואל אצל איזה סנדלר כדאי ללכת לתקן נעליים, ואומרים לו: לך לסנדלר פלוני, כי הסנדלר ששאלת עליו לא מתקן טוב, שאין זה לשון הרע, שהרי צריך לדעת למי ללכת לתקן. וכן כתב באגרותיו (ח"ב אגרת קלג), והוסיף שמ"מ צריך לזה זהירות יתירה ופן ישנה הדבר בקוצו של יו"ד ונמצא מוציא שם רע על תלמיד חכם. ואכן, במעשה איש (ח"ו עמוד כו) מובא שאחד ממקורביו אמר על איזה רב בעיר שאינו מבין את עניני המקוה כשמסבירים לו, ואמר החזו"א: "לשון הרע". וכשחזר והזכיר זאת בהמשך השיחה, חזר ואמר החזו"א: "כבר אמרתי שזה לשון הרע". ויש לציין שצריך גם את כל גדרי ותנאי הלכות

בסעיפים הנלמדים היום (כלל ה' סעיפים א-ב) מאריך ה'חפץ חיים' בדוגמאות לדיבורי לשון הרע אסורים, שהמכשול בהם נפוץ משום חוסר ידיעה. אחת הדוגמאות שהוא מביא - כשאומר על תלמיד חכם שאינו חכם כל-כך בתורה, וכגון שאינו יודע כל כך לפסוק הלכות וכו', שבזה הוא ממעט את כבודו לגמרי ויורד למחייתו. ב'ביאורים ומוספים' מביאים בענין זה מה שכתב ב'דעת תורה' (פתיחה להלכות טרפות אות מא), שאם מורה הוראה הורה להקל, ורוצה אחר לחלוק עליו ולהורות שלא כדבריו, שקול כבוד התורה של המורה הוראה הראשון כהפסד מרובה, ולכך במקום שמקילים בהפסד מרובה, יש להקל גם כאן. עוד הביא משו"ת מהרי"א (ח"ב סימן קטו) שאין ראוי לחלוק על הוראת מורה הוראה שפסק להקל בדבר מסוים באיסור דרבנן, לפי שכבוד תלמיד חכם הוא עשה מהתורה, ואיסור זה שהקל בו הוא דרבנן, ויש לחוש לבזיון תלמיד חכם שיש בזה חילול ה' וחילול כבוד

מובהקים, אבל לא לסתם בנ"א, שהם בחזקת שאינם זהירים. וראה עוד מה שכתב החזו"א בנדון זה במעשה איש (ח"ה עמוד לא).

כשמבררים בשידוכים על חכמת התורה של חתן, כתב ה'חפץ חיים' לקמן (סוף רכילות ציור שלישי אות ו) שמותר לגלות זאת. אכן, לומר על החתן שאינו חכם וחריף אלא תמים, כתב שם (אות ה) שאסור, כי אנשים יפרשו שהוא שוטה ופתי ויגיע לו היזק רב מזה, ראה שם.

סיפור לשון הרע לתועלת המבוארים לקמן (לשון הרע כלל י סע' ב, ורכילות כלל ט סע' ב).

לגבי אמירה על ת"ח שאין כחו בעיון אלא רק בבקאות, או שיש לו נגיעות בענין מסוים, כתב הגר"י שפירא (דעת יהודה עמ' רמה) שנראה שהתיר החזו"א לומר את הדבר, אלא שבזמננו כמעט אין ת"ח שראוי לומר דברים כאלו על ת"ח אחר, מפני שנתמעטו מאד חכמי הדור האמיתיים שהוראתם היא ללא כל פניה, ואף דברי החזו"א לא נאמרו אלא כשהדברים נאמרים לת"ח

יעמוד יעמוד מורינו הרב מכובד בקריאת הכתובות

**בס"ד, ביום שישי פר' בלק ט' תמוז תשפ"ב
רבבות אלפי ישראל מתחילין מסכת כתובות**

לזכות עמרם בן זלדה להצלחה בכל העניינים

לקבלת פוסטרים לזכוי הרבים 052-7653990

איזה חלק בתפילין צריך להיות מרובע?

של התיתורא, יהיה בצורת ריבוע. ולדעת פוסקים רבים, ההלכה נאמרה גם לגבי גוף ה'בִּיט' של התפילין. ולהלכה, הן התיתורא, הן התפירות, והן ה'בִּיט', צריכים להיות מרובעים, ואין לברך על תפילין שאינן מרובעות בכל חלקיהן. ועל הבית להיות מרובע לכל גובהו, אך אין צורך להשוות את גובהו לרוחבו.

[שו"ע לב, לט, משנ"ב קעז, קעו וקעז, וביה"ל ד"ה שיהיו, וד"ה בתפרן]

הלכה למשה מסיני, שהתפילין צריכות להיות מרובעות. ונחלקו הראשונים בביאור הלכה זו: יש אומרים, שהלכה זו נאמרה רק לגבי ה'תיתורא', שהיא התחתית הסוגרת על הבית. ולכן חותכים את ה'מעברתא' - שבה עוברת הרצועה - משני צידיה, כדי לאפשר מראה ריבועי של התיתורא. ולדעת רוב הפוסקים, ההלכה נאמרה גם לגבי התפירות, והיינו, שקו התפירה המחבר את חלקה העליון וחלקה התחתון

האם צריך למדוד את ריבוע התפילין באמצעות 'קליפּר'?

כגון 'קליפּר', כתבו פוסקי זמננו, כי אין צורך להשתמש בהם לריבוע התפילין, ודי בכך שבעין רגילה הריבוע נראה מדויק. ויש שכתבו, שבדיעבד, אם הסטייה מהריבוע אינה עולה על מילימטר אחד, התפילין כשרות. ויש שכתבו, שאם הסטייה מהדיוק היא פחות משני אחוזים, התפילין כשרות.

[משנ"ב לב, קעה-קעו; ביאורים ומוספים דרשו, 211]

בהמשך לאמור: כתבו אחרונים, שלמרות שלא ניתן לדייק לחלוטין בריבוע התפילין, חובה להגיע לדיוק המירבי. וכמו כן, יש להקפיד שהריבוע של ה'בִּיט' יהיה מכוון כנגד הריבוע של ה'תיתורא', ויעמוד במרכזו. ויש שכתבו למדוד את הריבוע על ידי השוואת קו אורך לקו רוחב, ולאחריה - לוודא ששני קווי האלכסון זהים.

ועם זאת, ביחס לכלי המדידה שהתחדשו בדורות האחרונים,

האם ניתן לעשות בתים לתפילין מעורות שחזברו בְּדָבָק?

אלו כשרים, ויש למקל על מי לסמוך, ולכתחילה ראוי לעשות את ה'בִּיט' מעור העשוי מקשה אחת. וכמו כן, אין להדביק את ארבעת ה'תאים' בבית של ראש זה לזה, כיון שיתכן שההדבקה מחשיבה אותם כגוף אחד, ובבית של ראש חובה שיהיו ארבעה תאים נפרדים.

[שו"ע לב, לח, משנ"ב קעב, וביה"ל ד"ה יעשה, וד"ה מעור;

ביאורים ומוספים דרשו, 209; וראה שם, 208]

את ה'בִּיט' של התפילין, הן של ראש והן של יד, יש לעשות מחתיכת עור אחת. ונחלקו הפוסקים בנוגע לשתי חתיכות עור שחזברו יחד בתפירה, או בְּדָבָק - אם הן נחשבות כחתיכה אחת לענין זה: יש שפסלו בכל אופן, ויש שהכשירו בכל אופן; יש שפסלו בתפורים והכשירו בדבוקים, ויש שלהיפך.

ולמעשה, הגם שלדעת רבים מהראשונים והאחרונים עורות

* את פרשיות התפילין, את 'בתי' התפילין, הן של ראש והן של יד, כולל החלק התחתון של הבתים - התיתורא והמעברתא, וכן את רצועות התפילין, יש לעשות מעור של בעל חי טהור המותר באכילה.
* לכתחילה, יש לעשות את הבתים מעור עבה של בהמה גסה בלבד, משום שבעורות הדקים נוצרים במשך הזמן נקבים רבים. וכן מנהג ישראל מזה כמאה וחמישים שנה, מאז שהמציאו את עשיית הבתים מעור בהמה גסה.
* לדעת רוב הראשונים, עור ה'בתים' של התפילין, וכן העור של הרצועות, צריכים להיות מעובדים 'לשמה', כיון שכל חפץ של קדושה צריך להיות מוכן מעיקרו לישם הקדושה. ואין לברך על תפילין מעור שאינו מעובד.

מה שלמדנו לפני מאה ימים:

חלוק שיש בתחתיתו ארבע כנפות - האם הוא חייב בציצית?

הסגור של הבגד. ולדוגמה: אם אורך הפתחים הוא 15 ס"מ, ואורך החלק הסגור שמתחתם הוא 20 ס"מ, צריך שהחלק הפתוח אשר מתחת לחלק הסגור יהיה באורך של 36 ס"מ לפחות.
ובגד שחצי אורכו פתוח וחצי אורכו סגור, חייב בציצית מספק, אך אין לברך על לבישתו; וראה להלן בנוגע ליציאה עם בגד זה בשבת ברשות הרבים.

[שו"ע י, ז, ומשנ"ב כה; וראה ביה"ל ד"ה רובו פתוח]

בגד העשוי כצורת 'טלית קטן' המצויה בימינו, אך בחלקו הוא סגור מן הצדדים כמו חלוק, ובחלקו הוא פתוח - אם הוא סגור לרוב אורכו, הריהו פטור מציצית; ואם הוא פתוח ברובו, חייב בציצית.

ואם יש פתחים בחלקו העליון כדי להוציא בהם את הידים, כדוגמת אפודה, ומתחת לפתחים אלו מתחיל החלק הסגור כנ"ל, והחלק הפתוח הוא למטה - הפתחים נחשבים כחלק מחלקו

הלוח היומי

ח' בתמוז | ר' שמעון שלמה ב"ר משה צבי גוטרמן זצ"ל, מסאוראן

מובא (בשם הכנה"ג) להזהר שלא להשבע, במיוחד ביום זה.

יארצייט:

תר"ח: ר' שמעון שלמה ב"ר משה צבי גוטרמן זצ"ל, מסאוראן.
תרל"ז: ר' מאיר ב"ר אליעזר הורוויץ זצ"ל, מדז'יקוב, ב' אמרי נועם.
תרל"ט: ר' יוסף אלתר ב"ר חיים (מקוסוב) הגר זצ"ל, מראדוביץ.
תרמ"ח: ר' יחיאל חיים ב"ר אריה יהודה לייב הלוי עפשטיין זצ"ל, מאוז'רוב.
תרנ"ט: ר' אליהו ב"ר סולימן מני זצ"ל, אב"ד חברון, ב' זכרונות אליהו.
תרע"ז: ר' מרדכי ב"ר אברהם (מטריסק) טברסקי זצ"ל, מקוזמיר, ב' מאמר מרדכי.
תרצ"ו: ר' חיים מרדכי יעקב ב"ר אברהם גוטליב זצ"ל, ממישקולץ, ב' יגל יעקב.
תשע"ב: ר' אשר ישעיה ב"ר איתמר רוזנבוים זצ"ל, מנדבורנא-חדרה.

שומרי ראש צמודים

כתב בספר "קב הישר": ותדע כמה גדולה מעלת הבוטח שכל הבוטח בהשי"ת, מלאכי חסד סובבים אותו ומגינים בעדו מכל פגעים רעים כמו שכתוב "והבוטח בה' חסד יסובבנו". וכדאי מידת הביטחון להיות שכר גדול עבור הביטחון. (קב הישר פרק ח)

נשתדל להתחזק בבטחון בה' ולא נבטח בבני אדם, ונזכה לשמירה מיוחדת והשגחה פרטית מאת השי"ת

לפתוח את היום בטוב...

הצטרף אלינו וקבל את המייל היומי של 'דרשו'
'הפוח בכל יום' לתיבת המייל שלך

ככה מתחילים יום טוב במיוחד

סיפורים • חיזוקים • הלכה יומית • כתבות וראיונות • פרשת שבוע

להצטרפות נא שלחו מייל לכתובת

dirshu@dirshu.co.il

לתשומת לבכם: התמונות המוצגות כאן יש עליהם זכויות יוצרים ואין להשתמש בכל שימוש שהוא ללא היתר בכתב

העלון מופץ לזיכוי הרבים, אנא הימנעו מקריאה בשעת התפילה וקריאת התורה

דרשו | רח' הקבלן 45 ירושלים | 02-5609000 | לשאלות ופניות בכל נושא: dirshu@dirshu.co.il